

"Fadervor."

En ung pige, der var patient på Sct. Josefs Hospital, har hæklet Fadervor, og fortæller her hvordan tanken kom til hende.

Hæklearbejdet er ophængt i Sct. Pauls kirke i Århus.

"Gud er den, som formår over alle ting at gøre langt ud over det, som vi bede eller forstå" (Efes. 3, 20) Det er den erfaring, jeg stadig har gjort i hele mit livs tilskikkelse, og det er også min erfaring med hæklearbejdet af "Fadervor".

Det skete en nat, mens alt omkring mig var stille og tyst, at jeg pludselig fik det sådan, at jeg skulle hækle "Fadervor". - Jeg skød tanken bort som noget alt for helligt til at kunne fuldbyrdes af syndige menneskehænder. Men tanken trængte stadig på, og når jeg lukkede øjnene, stod arbejdet for mig, som det skulle være, når det var færdigt. Dog syntes jeg endnu, det var umuligt for mig, men der var ingen vej udenom, og jeg fik ingen ro på mig, før jeg efter 2 års forløb påbegyndte arbejdet.

Jeg begyndte så med at slå nogle masker op - arbejdet er begyndt forneden og hæklet op efter - men det gik mig, som det altid går, når man begynder på et arbejde - jeg måtte "beregne omkostningerne" for at få slået op netop det antal masker, som var nødvendige for at få plads til borten, som den skulle være, der indenfor skulle der så være plads til selve "Fadervor".

Borten skulle bestå af klokker, thi: "Klokkerne kime og kalde, kalde på gammel og på ung, mest dog på sjælen træt og tung, syg for den evige hvile", - og der skulle være klokker på alle fire sider som tegn på, at "Klokken ringer i øst og vest, i syd og nord - over den hele jord". Dernæst skulle der være 3 klokker i hvert bundt, (Treenighedens symbol), og desuden ville jeg gerne have 3 bunter klokker fra hvert hjørne og hen til midten af hver side, men allerede her begyndte vanskelighederne - dog lykkedes det efter at have haft det pillet op nogle gange og regnet om og om igen i midten af den ene side skulle hækles et kors (Troens symbol), på den anden side et anker (tegnet på opstandelsens håb). Forneden skulle der være et hjerte - sådan som jeg gerne ville det, lykkedes det mig at få så megen plads, at jeg kunne hækle hjertet på størelse med klokkerne - hjertet, symbolet på kærligheden, Guds kærlighed til den faldne slægt. - Da fik jeg pludselig den tanke, at der inden i hjertet burde stå et "Kom", thi i sin kærlighed kalder Gud jo på mennesker - varmt og indtrængende - og han vil vedblivende gøre det, så længe menneskeheden består. Jeg måtte så prøve at hækle det på den måde, og stor var min glæde, da det netop kom til at passe, således at "Kom" stod tydelig og klart og kunne tale sit eget stille og alvorlige sprog til mennesker - og Gud har i sin nåde vist mig, at det var hans vilje sådan, thi han har gennem mennesker vist mig, at netop det lille - i sig selv ubetydelige - */Kom/* har gjort sit stærke og dybe indtryk. - Øverst skulle der hækles en sol - Guds sol, som udsender sine stråler over hans værk.

Inden for denne ramme er så selve Fadervor hæklet. - Bønnen over alle bønner - og det er mit ønske, at dette arbejde måtte hjælpe med til at åbne menneskers øjne for denne bønns Storhed, dens alvor og inderlighed - den bøn, som Jesus Kristus selv har lært os - det skønneste, han efterlod os fra sin vandring her på jord.

For mig personligt står dette som noget af det største, helligste og reneste arbejde, Gud nogensinde har pålagt mig. Og jeg har bedt Gud om nåde til at udføre det med den alvor og nøjagtighed, som sådan et arbejde måtte kræve. Det var så helligt for mig, at jeg ikke syntes, jeg kunne iføre mig kulørt klædning, når jeg arbejdede derpå, hvert eneste maske er derfor hæklet i min hvide sygeseng, og mange - mange gange har dette arbejde været mig en hjælp og trøst, når jeg var træt og led af store smerte.

Efter at have været under arbejde et år, der er altså nu gået tre år siden jeg fik tanken, var det færdigt.

Når jeg nedskriver dette, sker det fordi flere har spurgt mig om arbejdets forhistorie, ikke for at tillæge mig selv nogen som del af æren, "Thi Gud alene tilkommer hele æren". Det er ham, der har givet mig kraft og hjælp til at fuldføre det, og jo mere jeg tænker på dette arbejde, desto stærkere må jeg erkende det, at -

" Han bør ophejes - og jeg forringes ".

Sct. Josefs Hospital, Aarhus d. 22 november 1927, stue 23.

Kirstine Sørensen